

nejen k obydelným účelům pro lidi, nýbrž v uvedeném rozsahu i k chovu dobytka. K prospěšnému užívání stavení takového druhu slouží nejen možnost chůze lidí v domě bydlících, nýbrž i přivážení paliva (klestí) trakařem, dále možnost udržeti a vyživiti dobytek v domku chovaný a zejména za tím účelem dovážeti mu třebas i odjinud získanou píci a stlaní a honiti jej k napájení a k plavení. Nejde proto o nepravděpodobnou služebnost podle § 479 obč. zák., nýbrž o pozemkovou služebnost vykonávanou ve prospěch domu čis. 76, při níž si může žalovaná podle § 1493 obč. zák. započísti držbu svých předchůdců ve vlastnictví domu čis. 76.

Čís. 9763.

Prodáno-li auto cizozemského původu, kupiteli však nemůže býti přidělena úřední značka, nezbytná pro používání auta v tuzemsku, protože prodatel nezaopatřil kupiteli potřebné doklady o tom, buď že bylo z auta předepsáno a zapláceno příslušné clo neb že toho vzhledem na dovoz auta do tuzemska před 1. lednem 1919 není třeba, a nemůže-li již tato závada býti odstraněna, jest odůvodněn nárok kupitelův na zrušení kupní smlouvy.

(Rozh. ze dne 22. března 1930, Rv I 1061/29.)

Žalobce koupil od žalovaného automobil cizozemského původu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném vrácení kupní ceny proti vrácení automobilu mimo jiné z toho důvodu, že nemohl auta užívati, ježto mu nebyla udělena úřední značka, nezbytná pro užívání auta v tuzemsku. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

S hlediska dovolacího důvodu právní mylnosti (§ 503 čis. 4 c. ř. s.) vytýká dovolatel, že byl odsouzen, ačkoli žalobce sám nebyl ochoten smlouvu splniti. Výtka ta selhává, nezakládajíc se na skutkovém ději, jenž nižšími soudy byl zjištěn a zůstal v opravném řízení beze změny. Podle něho prodal žalovaný žalobci auto cizozemského původu, kupiteli nemůže však býti přidělena úřední značka, nezbytná pro používání auta v tuzemsku, protože žalovaný neopatřil potřebné doklady o tom, buď že bylo z auta předepsáno a zapláceno příslušné clo neb že toho vzhledem na dovoz auta do tuzemska před 1. lednem 1919 není třeba, a že tato závada, překážející řádnému užívání auta, nemůže již býti odčiněna. Jelikož žalobce má, jak doličeno již v rozh. čis. 7918 sb. n. s., již podle zákona (§§ 932 a 933 obč. zák.) nárok proti prodateli, by tuto vadu, nedostatek potřebných dokladů pro udělení značky, odstranil, žalovaný však tuto povinnost nesplnil a ani splniti nemůže, uznaly nižší soudy správně na zrušení smlouvy. Tomu nebylo na závadu, že žalobce,

jenž tuto vadu, jak nižší soudy zjistily, soudně včas uplatnil ve lhůtě § 933 obč. zák., před zahájením sporu vytýkal jiné vady dodaného a převzatého auta, a že se zdráhal pro vady ty smlouvu se své strany splniti, a zda žalovaný nebo žalobce mohli předpokládati, že, opatřiti potřebné doklady, nenarazí na obtíže.

Čís. 9764.

**Zákon o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák.
Tím, že nájemce honitby přenechal provozování honitby třetí osobě jako hostu, nepřestal býti nájemcem a pánem honitby a oprávněným dáti za předpokladů § 40 honeb. zák. usmrtiti psy honící.**

(Rozh. ze dne 22. března 1930, Rv I 1248/29)

Pes žalobcův byl zastřelen v lese žalovaným hajným. Žalobu o náhradu škody o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Odvolací důvod nesprávného posouzení rozepře po stránce právní vrcholí ve tvrzení, že soud první stolice zamítl žalobu, jsa názoru, že žalovaný jednal ve výkonu oprávnění k odstřelu škodné zvěře, pánem honitby mu uděleného, ač jen Pavel Ž., pán honitby, byl oprávněn ustanoviti hajného, nikoli však Lovecký klub v P., od něhož žalovaný své oprávnění odvozuje a jenž neměl právo ustanoviti žalovaného hajným, ano ujednání Pavla Ž-a s Loveckým klubem jako propachtování honitby více osobám odporující předpisům zákona o myslivosti bylo protizákonné, poněvadž podpacht honitby v níže uvedené formě není přípustný. Odvolatelovo tvrzení, že žalovaný odvozuje své oprávnění jen od Loveckého klubu v P., odporuje spisům, neboť žalovaný uvedl v řízení první stolice, skutkově, že jest přísežným hajným v lese S., patřícím obci města R., v němž právo honitby přísluší Pavlu Ž-ovi a že hned v měsíci únoru 1927 byl žalovaný sjednán Pavlem Ž-em, jako nájemcem honitby, by mu hlídal zvěř, a že Pavel Ž. dal mu povolení k odstřelu »škodné« v poleší S. a vydal mu na to písemný průkaz ze dne 1. září 1927. V jednacím protokolu uvedl žalovaný ovšem skutkově, že obdržel zmocnění k odstřelu škodné zvěře a průkaz od Loveckého klubu v P., který skutečně výhradně vykonával a vykonává honitbu v tomto lovišti, avšak dodal, že pánem honitby podle zákona zůstává Pavel Ž. Tento jako pachtýř honitby od příslušného honebního společenstva, naznačený v § 24 písm. a) zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 zem. zák. pro Čechy, byl oprávněn ke všem úkonům a opatřením, jichž vyžadovala ochrana zvěře a jež byly přípustné podle ustanovení téhož zákona a měl tudíž podle § 40 druhý odstavec téhož zákona právo usmrtiti nebo dáti usmrtiti psy, kteří v lovišti byli dopadeni lovící ve vzdálenosti nejméně 200 sáhů od nejbližšího domu bez pánovy přítomnosti. Byl proto žalovaný k usmrcení žalobcova psa oprávněn pro skutečnosti výše uvedené a podle zmíněného zákonného předpisu, nechťsi poměr Pavla Ž-a k výkonu honitby v lovišti k Loveckému klubu v P.,